

Arrest

nr. 183 737 van 13 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. BUYSSE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partijen vragen de toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) teneinde hun beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij menen dat er geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad.

1.2. De Raad oordeelt evenwel, verwijzend naar het voormeld artikel 39/12 van de vreemdelingenwet, dat verzoekende partijen in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kunnen

vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Bovendien wijst de Raad erop dat de opmerking van verzoekende partijen dat *“er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”* een blote bewering betreft daar deze op generlei wijze met concrete elementen wordt onderbouwd. Het desbetreffend voorgehouden gebrek aan eenheid van rechtsspraak wordt dan ook niet aangetoond.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiit te zijn, afkomstig uit Bagdad. U zou daar uw ganse leven hebben gewoond op hetzelfde adres in de Cairowijk te Bagdad, samen met uw moeder, vrouw en zoon. In 2010 zou u afgestudeerd zijn aan de politieacademie, waarna u aan de slag ging bij de verkeerspolitie waar u verschillende functies had. U startte er als verkeersagent het zij op straat of binnen de instantie. U werkte er ook als verantwoordelijke voor een wapendepot om uiteindelijk op de registratiedienst voor voertuigen te belanden in oktober 2013. U was er verantwoordelijk voor het inschrijven van nieuwe voertuigen en het uitreiken van nummerplaten. Uw dienst zou tegenwoordig volledig onder de controle van de milities vallen. Uw directe overste zou hiervan op de hoogte zijn en zou u zelfs aanmoedigen om de milities te ondersteunen. Op 4 juli 2015 werd u benaderd door H. A. A. (...), iemand die betrokken was bij de milities. Hij wou met u afspreken in een coffeeshop om enkele zaken te bespreken. U ging akkoord en ging er nog dezelfde avond heen. Hij vroeg u om een paar auto's, die de milities in beslag hadden genomen, te registreren op hun naam. U weigerde omdat u uw goede naam niet op het spel wou zetten en vertelde hem dat hij het maar aan één van uw collega's moest vragen. H. (...) zei u echter dat het een bevel was. De militieleden vertrokken uit de coffeeshop en u hebt meteen uw directe overste gebeld. U vertelde hem over de situatie en wou met hem afspreken. U ging naar zijn huis en legde hem de situatie uit. Hij vertelde u echter meteen dat hij niets te maken wou hebben met de milities, aangezien hij zijn familie wou beschermen. U besliste daarop om de volgende dag naar de grote directeur te stappen. U dacht dat u nog even de tijd had om alles te regelen, aangezien u het onmogelijk achtte dat u meteen voertuigen voor de militie zou moeten registreren. Toen u de volgende dag echter op uw werk aankwam was de grote directeur nog in vergadering en kwam iemand naar u met dossiers om auto's in te schrijven. U wimpelde hem af, vertelde dat het in orde zou komen, maar u vertrok in allerijl. U wachtte in een restaurant dichtbij tot de vergadering van uw grote directeur was afgelopen. U zag echter uw directe overste die u gisteren nog aan de lijn had gehad en hij vroeg u wat u daar deed. Hij belde daarop naar H. A. A. A. (...) en vertelde hem dat het iets tussen u en H. (...) was. Toen besepte u dat hij op de hoogte was. U hebt daarop alles achtergelaten en keerde terug naar uw auto. In uw auto zag u op uw GSM een aantal gemiste oproepen van uw vrouw. Uw vrouw belde opnieuw en vroeg of er iets gebeurd was met u. Ze vertelde dat vier gewapende mannen het huis waren binnengevallen op zoek naar u. U vertelde uw vrouw om alles te verzamelen, u zou haar vader bellen om haar te komen ophalen en zou afspreken met haar in haar ouderlijk huis. U reed meteen naar het huis van uw schoonvader. Ongeveer een halfuurtje nadien kwam uw vrouw, moeder en zoon ook aan. Later hoorde u via uw vriend M. (...) dat verschillende leden van de milities aan het rondrijden waren, op zoek naar u. U merkte dat de situatie erger werd en u gaf uw paspoorten aan uw schoonvader om het vertrek te regelen. U zou vier dagen onderduiken bij uw schoonouders alvorens het land te verlaten op 9 juli 2015. U vertrok legaal richting Turkije met uw eigen paspoort. U bleef er ongeveer acht dagen alvorens verder te trekken richting Griekenland, naar Macedonië, Servië en Hongarije om van daaruit de wagen te nemen richting België. Na uw vertrek zou de militie nog vaak langsgekomen zijn bij u thuis. Op 15 juli 2015 werd ook een dreigbrief achtergelaten bij u thuis. U kreeg nadien ook problemen met uw familie. Omdat uw oom zo vaak lastig werd gevallen besloot hij op 23 juli alle verbanden met u te breken en u te verbannen uit de clan. De milities zouden nadien nog een procedure hebben gestart waaruit zou blijken dat u op de verkeersdienst een dossier hebt vervalst. U werd daardoor bij verstek veroordeeld tot een straf van 20 jaar en 6 maanden. Bovendien loopt er ook nog een arrestatiebevel tegen u wegens desertie. U kwam in België aan op 2 augustus en vroeg een dag later asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: een militaire badge, uw rijbewijs, uw eigen identiteitskaart en die van uw vrouw en kind, uw eigen nationaliteitsbewijs en die van uw vrouw en kind, uw woonstkaart, de kieskaart van uw vrouw, een dankbrief van het comité van de

provinciën van Bagdad, een brief ter bevestiging van de wapenoverdracht naar uw neef en een brief van uw neef ter ontvangst van de wapenoverdracht.

Ook bracht u kopieën mee van de volgende documenten: de eerste pagina van uw eigen paspoort en die van uw vrouw en kind, zeven documenten aangaande de zaak die tegen u loopt, een vonnis van de rechtbank tegen u over diezelfde zaak, een arrestatiebevel betreffende uw desertie, een oproepingsbrief, een dreigbrief en een bericht dat u verbannen bent uit de clan.

Uw partner K. H. T. S. (...) (OV (...)) en moeder J. A. M. J. (...) (OV (...)) reisden met u mee en vroegen asiel aan om dezelfde redenen als de uwe.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiäre Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat er een bijzonder grote discrepantie bestaat tussen uw verklaringen ten aanzien van het CGVS en uw verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo werd u gevraagd bij de DVZ, bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, om alle feiten te melden die zouden hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst en meldde u toen enkel dat u werd gevraagd om auto's te registreren, omdat u weigerde de milities naar uw huis kwamen en u daardoor het land diende te verlaten (Vragenlijst CGVS, d.d. 1 maart 2016, Vraag 3.5). Het is dan ook bijzonder opvallend dat wanneer u hetzelfde werd gevraagd op het CGVS u plots nog een hele resem andere redenen aanhaalde. Zo verklaarde u plots ook nog veroordeeld te zijn bij verstek wegens vervalsing, bestaat er een arrestatiebevel tegen u wegens desertie, ontving u thuis een dreigbrief en werd u bovendien ook nog eens verbannen uit de clan door uw oom (Gehoorverslag CGVS, d.d. 14 april 2016, p. 13-15).

Bij aanvang van het gehoor bij het CGVS merkte u meteen op dat u niet alle documenten had mogen afgeven en details had mogen vertellen bij de DVZ (CGVS, p. 2). U verklaarde dat u enkel mocht vertellen tot wanneer u op 9 juli aankwam in Turkije, maar dat u van de periode nadien (en dus hetgeen hierboven als surplus werd aangeduid) niets meer mocht vertellen of documenten afgeven (CGVS, p. 3). Hetgeen op zich al hoogst bevreemdend is. Toen u dan gevraagd werd welke redenen u niet hebt kunnen opnoemen, verwees u enkel naar de documenten. U zei dan vreemd genoeg plots dat u wél alle redenen hebt vermeld, maar dat u enkel de documenten niet mocht afgeven (CGVS, p. 4). Dit slaat nergens op daar u net nog een aantal zogenaamde redenen van vertrek had vermeld die u voordien ten aanzien van de DVZ niet had vermeld bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS.

U werd gevraagd waarom u al deze zaken eigenlijk niet zou vertellen bij de DVZ. U bleef daarbij herhalen dat de persoon de documenten niet wou ontvangen (CGVS, p. 19). Los van het feit dat het bijzonder vreemd is dat de bevoegde ambtenaar bij de DVZ de documenten niet zou ontvangen (aangezien er wel veel andere documenten in ontvangst werden genomen of gekopieerd), is dit geen verklaring waarom u er dan zelfs met geen woord over zou reppen. Gezien de ernst van de feiten is het zelfs onbegrijpelijk dat u er niets over zou vertellen. Zo verklaarde u immers dat u op de hoogte was van de dreigbrief, de veroordeling wegens vervalsing, het arrestatiebevel wegens desertie en de verbanning uit de clan voor het interview bij DVZ op 1 maart 2016 (CGVS, p. 19, 20, 21, 23). Toen u er op gewezen werd dat u er dan toch iets van kon gezegd hebben, zei u vreemd genoeg dat u er niets wou over zeggen omdat hij toch de documenten niet wou aanvaarden (CGVS, p. 20). Zo bleef u maar herhalen dat men bij DVZ niet langer wou luisteren en zelfs documenten niet wou aanvaarden (CGVS, p. 20 & 23). Nochtans werd u bij de DVZ ook uitdrukkelijk gevraagd of u nog iets wou toevoegen waarop u negatief antwoordde (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Het verslag bij de DVZ is u trouwens ook voorgelezen waarna u het voor akkoord hebt ondertekend. U hebt na afloop van het onderhoud op de DVZ ook geen stukken of geschreven verklaringen toegevoegd aan uw dossier bij de asielinstanties, noch hebt u enige poging ondernomen om nadien deze zogenaamde documenten voor te leggen. Hoe dan ook, de geloofwaardigheid van uw bewering dat u er niets over mocht vertellen wordt verder ondermijnd door een aantal andere factoren.

Zo werd u bijvoorbeeld duidelijk gevraagd, nog voor u alle relevante feiten mocht opsommen die tot uw vertrek hadden geleid, of u ooit veroordeeld werd, of er een proces tegen u werd gestart. U antwoordde ook daar negatief op (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Nochtans verklaarde u ten aanzien van het CGVS wél dat u veroordeeld was (zie supra). Bovendien had u zelf verklaard dat u hiervan op de hoogte was, voor het interview bij de DVZ plaatsvond (CGVS, p. 18). Dat u zelfs op deze simpele vraag dan negatief zou antwoorden, is vreemd, tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet vermoeden dat u niet de waarheid spreekt.

Vervolgens wordt uw bewering dat u een aantal documenten niet mocht achterlaten en er aldus niets over kon, mocht, of wou vertellen volledig ondermijnd doordat u tijdens het gehoor op het CGVS ook een document voorlegde aangaande uw arrestatiebevel wegens desertie (CGVS, p. 20). Volgens uw eigen verklaringen had u hier dus niets over verteld omdat DVZ de documenten niet wou aanvaarden (CGVS, p. 20). Vreemd genoeg zat er wel een kopie in het administratieve dossier en tekende u ook voor afgifte van dit document (Ontvangstbewijs documenten DVZ, p. 1, nummer 4 – vorderingsbrief). Toen u hiermee geconfronteerd werd gaf u aan dat u het niet meer wist (CGVS, p. 20). In ieder geval, uw bewering dat de DVZ uw documenten niet wou aanvaarden en u er hierdoor niets over kon zeggen vervalt hiermee volledig. Het lijkt er dus bijzonder sterk op dat u zelf niet goed op de hoogte bent van welke documenten u reeds had afgegeven ten aanzien van de DVZ. Het vermoeden dat u dergelijke documenten nog niet in uw bezit had en dus niet werden geweigerd door de DVZ wordt overigens bevestigd door de verklaringen van uw vrouw. Zo verklaarde uw vrouw dat de documenten werden gestuurd na de twee verschillende interviews bij de DVZ op 27/12/2015 en 1/03/2016 (Gehoorverslag CGVS H. T. S. K. (...), d.d. 14 april 2016, p. 7). Wat meer is, uw vrouw verklaarde evenwel dat alles wat jullie hadden gekopieerd werd (Gehoorverslag CGVS H. T. S. K. (...), p. 8). Bovendien verklaarde zij ook dat u van de zogenaamde extra redenen van vertrek - waarvan jullie volgens haar de documenten nog niet van bezaten - reeds op de hoogte was voor de gehoren bij de DVZ (Gehoorverslag CGVS H. T. S. K. (...), p. 7). Opnieuw is het dus bijzonder opmerkelijk dat u er toch met geen woord zou over reppen. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat uw vrouw had verklaard dat u dergelijke documenten na afloop van het interview bij DVZ had ontvangen verklaarde u dat u ze had ontvangen en dat uw vrouw niet op de hoogte was (CGVS, p. 19). Wat er ook van zij, uw moeder beweerde overigens dat u op het moment van het eerste gehoor op DVZ van 27/12/2015 nog niet in het bezit was van de dreigbrief, en dat u zelfs nog niet op de hoogte was van het bestaan van deze brief (Gehoorverslag CGVS J. A. M. J. (...), d.d. 11.04.2016, p. 11, 12). Aldus legde u, uw vrouw en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af omtrent het al dan niet weet hebben van de bedreigingen én het al dan niet in bezit hebben van de dreigbrieven. Daarmee wordt elke geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet gedaan.

In ieder geval is het vreemd dat u zo'n afwijkende verklaringen zou vertellen en er niet in slaagt ook maar een klein beetje duidelijkheid te scheppen omtrent de documenten die u voorgelegd heeft. De enveloppe waarmee deze documenten werden verstuurd zou een goed bewijs vormen, maar gevraagd waar deze naartoe was, gaf u aan dat u deze niet had bewaard (CGVS, p. 13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de door u voorgelegde documenten en uw verklaringen daaromtrent. Het vermoeden bestaat immers dat het hier om gefabriceerde documenten gaat die u enkel en alleen verkregen heeft met het oog op uw asielaanvraag. Uw verklaringen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en doen bovendien ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede blijkt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan de door u voorgelegde documenten echter ook uit het feit dat hoewel u er in slaagde uw identiteit te staven aan de hand van originele documenten, u er niet in geslaagd bent hetzelfde te doen voor de kern van uw asielrelaas.

Zo legde u ter staving van uw identiteit een originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor (CGVS, p. 16). Ter staving van uw veroordeling wegens vervalsing, uw arrestatiebevel wegens desertie, uw verbanning uit de clan en de dreigbrief van de milities legde u dan weer enkel kopieën of zelfs foto's van kopieën voor. Vooreerst dient hierover te worden opgemerkt dat kopieën altijd onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk en dus op zich weinig tot geen bewijswaarde hebben. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat in Irak alle documenten het zij via corruptie, op vraag kunnen nagemaakt worden of eenvoudig worden verkregen. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het ondersteunen van geloofwaardige verklaringen. Op zich vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. In het licht van uw eerdere verklaringen (zie supra) omtrent het al dan niet bezitten van dergelijke documenten ten aanzien van de DVZ en het ontbreken van ook maar enige verklaringen daaromtrent bij DVZ kan maar weinig geloof worden gehecht aan deze documenten.

Ten derde blijkt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas ook uit een aantal onwaarschijnlijkheden die werden opgemerkt doorheen uw asielrelaas.

Zo verklaarde u gevisieerd te worden door de milities (zie supra). Het is dan ook opvallend dat u niet eens leek te weten door welke militie u nu precies werd lastiggevallen (CGVS, p. 23). Toen u werd gevraagd om welke militie het ging verklaarde u dat er twee milities actief waren op uw werk, maar dat u niet durfde vragen om welke militie het ging (CGVS, p. 23). Volgens uw moeder was het nochtans gewoon Asa'ib Ahl Al Haq (AAAH) (Gehoorverslag CGVS J. A. M. J. (...), p. 19). Nochtans kan van iemand, die zijn land, huis, vrienden, familie en job achterlaat, redelijkerwijs weten voor wie hij op de vlucht slaat. Het is dan ook heel opvallend dat u niet eens leek te kunnen zeggen hoe u hen zou

herkennen op straat (CGVS, p. 24). U verklaarde evenwel dat de dreigbrief die bij u werd afgeleverd, van de hand van AAAH kwam. Toen u dan werd gevraagd naar hun logo, moest u het antwoord schuldig blijven en verwees u naar de documenten (CGVS, p. 25). U kon echter noch het logo van AAAH of van het Mehdi-leger beschrijven (CGVS, p. 25). Niet alleen doet dit verder afbreuk aan de door u voorgelegde dreigbrief. Het is des te vreemder dat u hun logo niet zou kunnen beschrijven, gezien u zelf verklaarde dat de milities in en rond uw werk bijzonder actief waren (CGVS, p. 13-14). Dat u hen dan niet eens een beetje zou kunnen beschrijven is bijzonder opmerkelijk.

Vervolgens verklaarde u ook als luitenant bij de verkeerspolitie te werken (CGVS, p. 8). Ter staving hiervoor legde u een badge voor (CGVS, p. 22). Opnieuw dient vooreerst te worden verwezen naar de informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten eenvoudig kunnen worden nagemaakt of verkregen worden in Irak. Bovendien blijkt op uw badge ook uw naam fout geschreven te zijn (S'. A. H. (...) in plaats van S. A. H. (...)), hetgeen verder afbreuk doet aan de authenticiteit hiervan. Bovendien staat ook uw bloedgroep als O+ opgegeven, terwijl u zelf aangaf dat uw bloedgroep AB+ was (CGVS, p. 22). De verklaring dat bij iedereen O+ wordt geschreven omdat iedereen dan verplicht is om bloed te geven is hoogst twijfelachtig (CGVS, p. 22). Vervolgens bracht u geen enkel ander document neer ter staving van uw job. Zo had u vreemd genoeg geen diploma van de politieacademie (CGVS, p. 8-9), noch bracht u het aanstellingsbericht mee (CGVS, p. 8). U had eveneens genoeg geen enkele foto van uzelf in uniform (CGVS, p. 10).

Tot slot verklaarde u ook dat u zelf uw schoonvader had opgebeld om uw gezin te komen ophalen (CGVS, p. 14). Vreemd genoeg verklaarde uw moeder dat uw vrouw had gebeld naar haar vader, uw schoonvader (Gehoorverslag CGVS J. A. M. J. (...), p. 16). Verder verklaarde u ook een korte tijd bij uw schoonouders te hebben verbleven alvorens het land te verlaten (CGVS, p. 13-14-15). Vreemd genoeg had u aan het begin van het gehoor verklaard dat u nooit elders had verbleven dan uw eigen thuisadres, ook niet voor een korte periode (CGVS, p. 6). Hoe dan ook, ook toen u gevraagd werd naar uw religie verklaarde u vooreerst geen religie te kennen, alvorens uiteindelijk aan te geven dat u sjiiet was (CGVS, p. 5). Opmerkelijk genoeg had u bij de DVZ verklaard soenniet te zijn (Verklaring DVZ, p. 1). Dat u zelfs hierover afwijkende verklaringen zou afleggen is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. U werd met deze verklaringen geconfronteerd maar u kwam niet verder dan een ontkenning zonder enige redelijke aanvaardbare uitleg waarom u ten aanzien van de DVZ had verklaard soenniet te zijn.

Finaal dient ook nog te worden opgemerkt dat u ook nog een arrestatiebevel voorlegde omdat u gedeserteerd zou zijn (CGVS, p. 20). Niet alleen werd de geloofwaardigheid hiervan reeds in twijfel getrokken door uw afwijkende verklaringen tussen de DVZ en het CGVS. Hierover dient ook nog te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie blijkt dat op desertie uit politiediensten geen buitensporige straffen staan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Iraakse autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. De kopie die u voorlegde kan bezwaarlijk als bewijs worden beschouwd wegens eerder besproken redenen. Wat meer is, in het licht van bovenstaande informatie, ondermijnt de door u voorgelegde kopie uw geloofwaardigheid eens te meer.

Tot slot blijkt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas ook uit enkele eigenaardigheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen omtrent uw reisweg.

Zo legde u vooreerst geen enkel bewijs voor ter staving van uw reisweg (vervoersbewijzen, tickets, bagagestickers, ...), noch had u ook maar één foto van uw reisweg (CGVS, p. 12). Uw paspoort zou een goed bewijs vormen, echter u verklaarde nogal stereotiep dat uw paspoorten verloren waren gegaan op zee (CGVS, p. 11). Het vermoeden bestaat hier dat u bewust uw paspoort achter houdt omdat de inhoud er van niet in overeenstemming zou zijn met uw beweringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Finaal is het opvallend dat u geen enkel land meer noemde dat u na Hongarije zou zijn tegengekomen (CGVS, p. 11), noch kon u ook maar één stad opnoemen die u na Griekenland op weg naar hier zou zijn gepasseerd (CGVS, p. 12). Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat een dergelijke reis een danige indruk op u zou maken dat u daarover toch iets meer zou kunnen

vertellen. Volledigheidshalve dient ook nog te worden opgemerkt dat door de vaststelling dat u in geen ander land, dat u passeerde vooraleer u in België aankwam asiel aanvraag (Verklaring DVZ, p. 9-10, vraag 22-25), dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw gegronde vrees voor vervolging.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan aldus geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde beweegredenen voor uw vertrek uit Irak. U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u (nadien) voorlegde ter staving van uw asielrelaas werden hierboven reeds besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, woonstkaart, huwelijksakte, rijbewijs en kieskaart, staven de identiteit van u uw vrouw en/ of uw zoon hetgeen hier niet ter discussie staat. De documenten aangaande de wapenoverdracht hadden niets te maken met de problemen die u beweerde gekend hebben (CGVS, p. 22) en voegen aldus niets wezenlijks toe aan uw dossier. Hetzelfde geldt voor de door u voorgelegde dankbrief. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat op de brief een link staat naar Baghdad Council, die niet eens lijkt te werken, hetgeen afbreuk doet aan de authenticiteit.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji

v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities

blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de

ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de moeder van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar zoon.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van artikel 2 (e) *juncto* artikel 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en “*van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting*”. Tevens menen zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.2.1. Inzake de aangevoerde schending van “*de rechten van verdediging*”, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier “*de rechten van verdediging*” zouden zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen “*de rechten van verdediging*” zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Hetzelfde dient te worden gezegd aangaande de opgeworpen schending van de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.2. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.3. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.6.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat er een bijzonder grote discrepantie bestaat tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal en haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, daar zij op het Commissariaat-generaal, gevraagd naar de feiten die geleid zouden hebben tot haar vlucht uit haar land van herkomst, plots nog een hele resem andere redenen aanhaalde dan deze die zij aanhaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stellen verzoekende partij dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet optimaal was verlopen en dat eerste verzoekende partij er gevraagd werd bondig te zijn. Eerste verzoekende partij kon er dan ook niet alle elementen vertellen. Evenmin werd zij toegelaten alle documenten in haar bezit neer te leggen. Minstens was er sprake van slechte communicatie waardoor er misverstanden zijn ontstaan. Voorts voegen verzoekende partijen nog als bijlage bij hun verzoekschrift de enveloppe waarmee de documenten verstuurd werden (bijlage 3).

3.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast bovenstaande argumentatie van verzoekende partijen slechts een herhaling vormt van de eerder door eerste verzoekende partij verschaft uitleg voor het feit dat zij deze andere redenen niet had aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Er dient echter op te worden gewezen dat door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd wordt waarom aan de bewering van eerste verzoekende partij dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar documenten in verband met deze feiten niet wou aanvaarden en dat zij er hierdoor niets over kon zeggen geen enkel geloof kan worden gehecht. Het louter herhalen van de uitleg dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet kreeg om deze elementen te vermelden en dat zij er niet toegelaten werd alle documenten in haar bezit neer te leggen – beweringen die verzoekende partijen op geen enkele manier aannemelijk maken – biedt dan ook geen soelaas. De Raad wijst er immers op dat het aan verzoekende partijen toekomt om desbetreffende motivering van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

Verder is de Raad van oordeel dat het thans neerleggen van een enveloppe waarmee volgens verzoekende partijen de documenten werden verstuurd inzake de elementen die eerste verzoekende partij pas voor het eerst aanhaalde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal omdat volgens haar eigen beweringen men bij de Dienst Vreemdelingenzaken deze documenten niet wou aannemen en zij er niets over kon vertellen, geenszins volstaat om alsnog aan te tonen dat zij al deze documenten, meer bepaald ook het vonnis, de oproepingsbrief, de dreigbrief en het bericht dat zij verbannen is uit de clan, en niet alleen het arrestatiebevel wegens desertie, reeds in haar bezit had op het moment van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers acht de Raad het vooreerst opmerkelijk dat verzoekende partijen deze enveloppe plots toch kunnen neerleggen, terwijl eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog stelde dat zij de enveloppe waarin deze documenten verstuurd werden niet bewaard had (administratief dossier eerste en derde verzoekende partij, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 14/04/2016, p. 13; administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 14, deel 4). Verder blijkt uit deze enveloppe slechts een zending vanuit Turkije op 4 september 2015 naar eerste verzoekende partij, doch blijkt nergens uit welke documenten precies met deze enveloppe verstuurd werden. Deze enveloppe toont dan ook niet aan dat voormelde documenten wel degelijk reeds in het bezit waren van eerste verzoekende partij voor haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het vermoeden dat het hier om gefabriceerde documenten gaat die eerste verzoekende partij enkel en alleen verkregen heeft met het oog op haar asielaanvraag blijft dan ook overeind.

3.2.7.1. Waar verwerende partij stelt dat ook uit het feit dat eerste verzoekende partij er niet in geslaagd is de kern van haar asielrelaas te staven aan de hand van originele documenten, terwijl zij er wel in slaagde haar identiteit te staven met originele documenten, blijkt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgelegde documenten in verband met haar asielrelaas, geven verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan een video van het vonnis te hebben, hetgeen de echtheid kan garanderen, dit in tegenstelling tot een foto van een document dat statisch en bewerkbaar is. Het neerleggen van de originele versie van het vonnis is bovendien wettelijk onmogelijk.

3.2.7.2. Wat betreft de bemerking van verzoekende partijen dat zij een video van het vonnis hebben, bemerkt de Raad dat verzoekende partijen op geen enkel moment een video van het vonnis hebben neergelegd. Hoe dan ook kan op basis van een video van het vonnis evenmin de authenticiteit van dit vonnis worden nagegaan daar ook hier inscenering mogelijk is. Verder kan de loutere uitleg dat het wettelijk onmogelijk is om een originele versie van het vonnis neer te leggen niet verklaren waarom zij geen enkel origineel document kunnen neerleggen inzake de veroordeling van eerste verzoekende partij wegens vervalsing. Ook van het arrestatiebevel wegens desertie, de verbanning van eerste verzoekende partij uit de clan en de dreigbrief van de milities werden slechts kopieën of zelfs foto's van kopieën voorgelegd, dit terwijl verzoekende partijen ter staving van hun identiteit dan weer wel originele documenten konden voorleggen. Deze vaststelling ondergraaft dan ook verder de bewijswaarde van de door verzoekende partijen aangebrachte documenten in verband met hun asielrelaas.

3.2.8.1. Waar verwerende partij in de bestreden beslissingen inzake het werk van eerste verzoekende partij als luitenant bij de verkeerspolitie vaststelt dat verschillende vaststellingen afbreuk doen aan de authenticiteit van de in dit verband door haar aangebrachte badge en dat eerste verzoekende partij geen enkel ander document neerlegde ter staving van haar job, betogen verzoekende partijen inzake het feit dat op de badge van eerste verzoekende partij haar bloedgroep als O+ staat opgegeven, terwijl zij zelf aangaf dat haar bloedgroep AB+ was, dat het op het werk geen rol speelt welke bloedgroep men heeft. Verder stellen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat zij kleurenfoto's zullen voorleggen waaruit de functie van eerste verzoekende partij als luitenant bij de politie blijkt. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen zij kopieën van deze foto's (bijlage 4). Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen vervolgens verschillende kleurenfoto's neer van eerste verzoekende partij in uniform.

3.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat tot op heden geen overtuigende stukken worden bijgebracht van de tewerkstelling van eerste verzoekende partij als luitenant bij de verkeerspolitie, en dit tot juli 2015, wanneer zij de door haar voorgehouden problemen zou hebben gekend.

Inzake de bijgebrachte badge bemerkt de Raad dat van dergelijk officieel identificatiebewijs verwacht mag worden dat de gegevens die erop vermeld staan correct zijn. De uitleg van verzoekende partijen dat het op het werk geen rol speelt welke bloedgroep men heeft, acht de Raad allesbehalve ernstig, gezien eerste verzoekende partij zou werken bij de politie waar het niet ondenkbaar is dat men gewond raakt en correcte informatie over de bloedgroep van de betrokkene dan ook wel degelijk van belang kan zijn. Daarnaast bemerkt de Raad nog dat op de badge tevens de naam van eerste verzoekende partij foutief werd geschreven. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de authenticiteit van de bijgebrachte badge. Dit geldt des te meer nu uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier eerste en derde verzoekende partij, stuk 12, landeninformatie, deel 2; administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 14, landeninformatie, deel 3) blijkt dat allerhande documenten eenvoudig kunnen worden nagemaakt of verkregen worden in Irak.

De foto's die verzoekende partijen thans bijbrengen zijn evenmin van aard om de tewerkstelling van eerste verzoekende partij als luitenant bij de verkeerspolitie, en dit tot juli 2015, aan te tonen. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen zij drie zwart-wit foto's waaruit de functie van eerste verzoekende partij zou moeten blijken, stellende dat de kleurenversies ervan later nog bijgebracht zullen worden (bijlage 4 van het verzoekschrift). Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen vervolgens tal van andere foto's neer. In hun aanvullende nota stellen zij dienaangaande dat het foto's zijn betreffende de legerdienst en het werk van eerste verzoekende partij.

De Raad bemerkt vooreerst dat zowel eerste verzoekende partij als derde verzoekende partij aangaf dat eerste verzoekende partij tijdens haar werk als luitenant bij de verkeerspolitie als uniform een wit hemd met een donkerblauwe broek droeg (administratief dossier eerste en derde verzoekende partij, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 14/04/2016, p. 10 en stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 14/04/2016, p. 4; administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 14, delen 4 en 5). De uniformen die eerste verzoekende partij draagt op de meerderheid van de foto's – zijnde een camouflage uniform, een

volledig donkerblauw uniform en een uniform met een donkerblauwe broek en een lichtblauw hemd – beantwoorden evenwel niet aan deze beschrijving. Deze foto's zijn dan ook geenszins van aard haar werk als luitenant bij de verkeerspolitie te staven, temeer daar door verzoekende partijen geen nadere duiding gegeven wordt over de door hen aangebrachte foto's en louter op basis van de foto's niet opgemaakt kan worden waar, wanneer en naar aanleiding van welke gelegenheid zij werden genomen. De foto's van eerste verzoekende partij in het volledig donkerblauwe uniform, waarop de vermelding "police" staat, betreffen overigens duidelijk privé-foto's waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Door verzoekende partijen worden slechts twee foto's neergelegd waarop eerste verzoekende partij een uniform draagt dat voldoet aan de door hen gegeven beschrijving van het uniform dat eerste verzoekende partij droeg tijdens haar werk als luitenant bij de verkeerspolitie. Zij het vooreerst bemerkt dat ook inzake deze foto's verzoekende partijen geen enkele duiding geven over waar, wanneer en naar aanleiding van welke gelegenheid deze foto's werden genomen, waardoor dan ook niet zonder meer kan worden aangenomen dat eerste verzoekende partij op deze foto's wordt afgebeeld in haar hoedanigheid van luitenant bij de verkeerspolitie. Eén van deze foto's betreft bovendien slechts een zwart-wit fotokopie. De Raad wijst erop dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De andere foto, waarvan verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift een kopie voegden (bijlage 4) en later ter terechtzitting het origineel bijbrachten, dateert van 23 november 2012 en vormt hoe dan ook geen enkel bewijs van haar tewerkstelling als luitenant bij de verkeerspolitie tot juli 2015, wanneer eerste verzoekende partij in het kader van deze functie problemen zou hebben gekend. De Raad acht het opmerkelijk dat verzoekende partijen, die wel tal van andere originele foto's kunnen neerleggen, geen enkele originele foto kunnen voorleggen van eerste verzoekende partij in haar hoedanigheid van luitenant bij de verkeerspolitie na haar overplaatsing in oktober 2013 naar de registratiedienst voor voertuigen, waar de door haar gekende problemen zouden zijn ontstaan. Deze vaststelling ondergraaft verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat het bevreemdend blijft dat verzoekende partijen er niet in slagen enig ander document neer te leggen ter staving van de job van eerste verzoekende partij.

3.2.9. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangeven van de schoonbroer van eerste verzoekende partij, die bij het Ministerie van Binnenlandse zaken werkt, te hebben vernomen dat eerste verzoekende partij nog andere zaken te wachten staan indien zij zou terugkeren naar Irak en dat haar misbruik van eigendommen van de staat ten laste wordt gelegd, bemerkt de Raad dat dit blote beweringen betreffen die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie worden onderbouwd.

3.2.10. Wat voorts nog de bemerking betreft van verzoekende partijen dat *"inzake de aanbevelingsbrief ivm het werk verwerende partij de adressen niet heeft gevonden"* en dat *"Verzoekende partij daarentegen kon de adressen zelfs op het internet vinden"*, stelt de Raad vast dat nergens in de bestreden beslissingen gerept wordt over een aanbevelingsbrief waarvan de adressen niet konden worden gevonden en verzoekende partijen evenmin dergelijke aanbevelingsbrief hebben neergelegd. Derhalve mist dit argument feitelijke grondslag.

3.2.11. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog benadrukken dat eerste verzoekende partij luitenant is en menen dat verwerende partij onvoldoende rekening gehouden heeft met dit specifiek profiel, waardoor eerste verzoekende partij een verhoogd risico loopt, bemerkt de Raad dat uit wat voorafgaat blijkt dat eerste verzoekende partij geen enkele duidelijkheid heeft geschept over haar loopbaan bij de politie. Immers wordt geen enkel overtuigend bewijs van haar tewerkstelling als luitenant bij de verkeerspolitie tot juli 2015, wanneer zij de door haar beweerde problemen zou hebben gekend, bijgebracht. Voor zover uit de thans door verzoekende partijen bijgebrachte foto's al zou kunnen blijken dat eerste verzoekende partij tot de Iraakse politie heeft behoord, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat eerste verzoekende partij zou behoren tot een risicogroep, niet volstaat om de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. De voorgehouden vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen in gebreke blijven.

3.2.12. Ten slotte merkt de Raad nog op dat de verwijzing van verzoekende partijen naar het arrest nr. 156 934 van 24 november 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins dienstig is. Het geciteerde arrest betreft immers een individueel geval en heeft geen bindende precedentwaarde. De asielaanvragen van verzoekende partijen dienen op individuele wijze te worden beoordeeld. Verzoekende partijen dienen daarbij hun vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken doch blijven hiertoe manifest in gebreke.

3.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.14. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier eerste en derde verzoekende partij, stuk 12, landeninformatie, deel 1; administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 14, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie

in Bagdad" van 23 juni 2016 (administratief dossier eerste en derde verzoekende partij, stuk 12, landeninformatie, deel 1; administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 14, landeninformatie, deel 1) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad

niet stilgevalLEN, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 700 en in de eerste helft van 2016 bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (administratief dossier eerste en derde verzoekende partij, stuk 12, landeninformatie, deel 6; administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 14, landeninformatie, deel 6)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In hun verzoekschrift brengen verzoekende partijen geen concrete elementen aan die afbreuk doen aan het voorgaande. Zij verwijzen naar "*recente rechtspraak van de RvV (Franstalige Kamer) waarin het niet toekennen van subsidiaire bescherming voor personen aan Bagdad wordt bekritiseerd*" doch laten na nader aan te duiden om welk(e) arrest(en) het gaat, waardoor hiermee dan ook geen rekening gehouden kan worden. Voorts verwijzen zij in hun verzoekschrift nog naar "*bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*", doch verduidelijken zij niet naar welke mensenrechtenrapporten zij dan precies verwijzen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.15. Daar waar verzoekende partijen ter terechtzitting opnieuw een kopie van het vonnis bijbrengen, vergezeld van een beëdigde vertaling, bemerkt de Raad dat het louter opnieuw bijbrengen van dit document geen enkele afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissingen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de veroordeling van eerste verzoekende partij gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande, dat het vermoeden bestaat dat dit een gefabriceerd document betreft dat eerste verzoekende partij enkel en alleen verkregen heeft met het oog op haar asielaanvraag en dat ter staving van de veroordeling van eerste verzoekende partij geen enkel origineel document wordt aangebracht.

3.2.16. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier eerste en derde verzoekende partij, stukken 11 en 12; administratief dossier tweede verzoekende partij, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 14 april 2016, voor wat betreft eerste en derde verzoekende partij, en d.d. 11 april 2016, voor wat betreft tweede verzoekende partij, de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en, voor wat betreft eerste en derde verzoekende partij, bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT